

ved Siden af de andre Personer, der nævnes som berettigede til Erstatning i det Tilfælde, at Forsørgeren omkommer ved et Ulykkestilfælde.

Indenrigsministeren (Bardenfleth):

Da jeg i det hele kan tiltræde de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag, altsaa Nr. 1—7 og 9—10, mener jeg at kunne indskrænke mig til med faa Ord at slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede Ordfører. Jeg maa erkende, at Ændringsforslaget under Nr. 2, der gaar ud paa en Omredaktion af Bestemmelsen i § 1, indeholder et mere prægnant Udtryk for den Tanke, der ligger til Grund for selve Forslaget med Hensyn til det Grundprincip, at det er Driften, der skal bære Ansvar og ogsaa bære Bevisbyrden, for saa vidt den ønsker sig fritagen for dette Ansvar. Jeg skal af de følgende Ændringsforslag kun omtale dem, ved hvilke jeg mener, at Forslaget, hvis det faar den af Udvalget foreslaaede Form, vil komme til at gaa noget uden for den Ramme, det oprindeligt har været Meningen i Regeringsforslaget. Det gælder saaledes om Nr. 5, der tilsigter at tillægge den skadelidte en Godtgørelse for Ulempe, Lyde og Vansir, hvilket ikke staar omtalt i Forslaget. Over for den Enstemmighed, der har været i Udvalget om, at en saadan Bestemmelse om Godtgørelse maatte være ønskelig, har jeg ikke ment at burde fastholde mine Betæneligheder angaaende at gaa saa vidt i Retning af at paalægge Driften Erstatningspligt. Jeg tilstaar dog, at jeg fremdeles ikke kan erkende, at dette er en nødvendig Følge af at ville holde sig nær til Straffelovens Regler. I dens Kap. 31 omtales der en Godtgørelse i slige Tilfælde; men det forekommer mig dog, at man her meget vel kunde indskrænke sig til de Tilfælde, hvor der foreligger en virkelig økonomisk Forringelse i den vedkommendes Forhold. Men jeg har, som sagt, ikke ment at burde fastholde mine Betæneligheder, idet jeg heller ikke tror, at det i Praksis vil dreje sig om store Sager.

Ændringsforslaget Nr. 7 gaar for saa vidt ogsaa noget videre end Regeringsforslaget, idet Grændsen for de Tilfælde, i hvilke der ydes Erstatning for Tab af Forsørger, gaar noget videre end Regeringens Forslag. Men da jeg erkender, at det er rigtigt at holde sig saa nær som muligt til Straffelovens Regler, kan jeg ogsaa tiltræde dette Forslag, saa meget mere som det paa et enkelt Punkt indeholder en hel-

digere Redaktion end Straffelovens Udtryk. Der staar nemlig her, at der skal ydes Erstatning „for det Tab, de lide ved at miste deres Forsørger“. Det er udtrykkeligt udtalt, at der skal paavises et Tab, der er lidt, hvilket ikke ligger i Straffelovens Udtryk. Jeg skal i Forbindelse hermed tillade mig at omtale det af det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Lunn) og et andet æret Medlem stillet Underændringsforslag, der gaar ud paa at indføje en Bestemmelse om, at der skal gives Erstatning til Forældre for Tab af deres Forsørger. Jeg kan i Overensstemmelse med, hvad der allerede er udtalt af den ærede Ordfører, ikke tiltræde dette Forslag, fordi man derved gaar uden for den afstukne Ramme, idet man nemlig derved gaar videre end til det Erstatningsansvar, som Straffeloven indeholder. Jeg erkender, ligesom den ærede Ordfører, at Tanken i Forslaget kan være meget tiltalende, men jeg tror, at man kommer for langt ved at acceptere det. Det ærede Medlem erkendte jo ogsaa selv, at man derved kom for langt ud. Udtrykket „Forældre“ sigter vel kun til det virkelige Forældreforhold; men jeg skal dog henstille, om ikke et lignende Forhold vil kunne finde Sted over for Plejeforældre, som have haft den vedkommende i Pleje lige fra Ungdommen af og derfor staa i et lignende Forhold til ham som de virkelige Forældre. Ogsaa her kunde der anføres Grunde til at udstrække Erstatningspligten; men jeg mener rigtignok, at i dette Forslag vilde det være lige saa urimeligt eller endnu urimeligere at tage det med.

Ændringsforslaget Nr. 10, der tilsigter at udstrække Lovforslagets Regler til de private Baner, kan jeg, saaledes som Forslaget vil blive formet gennem de foreslaaede Ændringer, ganske tiltræde. Erstatningsansvaret vil derved efter min Opfattelse i visse Retninger gaa videre, end der nu er Hjemmel til at paalægge de private Baner efter deres Koncessioner; men jeg mener, at der er al Grund for Lovgivningsmagten til at paalægge dem dette større Ansvar, hvortil der selvfølgelig er fuld Hjemmel for Lovgivningsmagten. For saa vidt der i dette Forslag tillige ligger, at det vil blive paalagt de private Baner at følge de Regler, der findes i Statsbanetakstloven af 24de April 1896 med Hensyn til Erstatning for Gods, finder jeg ligeledes, at det er hensigtsmæssigt at benytte Lejligheden til at indføre disse Bestemmelser paa de private Baner. Ogsaa i den Henseende kan jeg slutte mig